

να γύρισα έτσι βιαστικά μονάχα για σάς. Έμαθα πως ή υγεία σας έχει κλονιστεί...

—Μη άνησχετε για μένα. Άν ξγνα αίτια ν' αναβάλετε τὸ ταξίδι σας στὴν Ἀνατολή, λυπούμαι πολύ, πάρα πολύ. Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ στερηθῆτε μὴ τέτοια ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυση.

Ἄ Γαστὸν μὲ κίτταξε μερικὲς στιγμὲς στὰ μάτια, ἀλλὰ τώρα τὸ βλέμμα του δὲν εἶχε πιά τίποτε τὸ ἀγέρωχο.

—Ὁ! ἔκαμε μελαγχολικά. Τέτοιες ἀπολαύσεις τις ξαναβρίσκει κανεὶς ὅποτε θέλει. Ἡ εὐτυχία ὅμως βρίσκεται ἄλλου... κ' ἄμα τὴ χάσει κανεὶς μὴ φορᾷ, δὲν τὴν ξαναβρίσκει ποτέ... Ἀκούστε ὅμως. Εἰδοποίησα δύο γιαιτρούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ῥθουν αὔριο νὰ σὰς ἴδουν. Μὴν ἀνεύθετε! Ὁχι! Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν δέχομαι καμμιά ἀπόλυτος ἀγνῆσι. Πρέπει νὰ ἀναστήσετε τὴν υγεία σας. Ἀκούτε;

Τὰ λόγια αὐτὰ τὸ εἶπε μὲ τόση εὐλακρῖνεια κ' ἐνδιαφέρον, ὥστε δὲν βέλησα νὰ τὸν δυσαρεστήσω.

—Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ γίνετε γρήγορα καλά, γιὰ νὰ δεχθῆτε τοὺς ξένους μας.

—Ποιὸς ξένους; ρώτησα ἐγὼ, μὴ καταλαβαίνοντας.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκανε ὁ Γαστὸν, ἀλλὰ ξέγισα νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἔχω προσκαλέσει στὸ Σατινὰ μερικοὺς συγγενεῖς μου καὶ φίλους μου γιὰ τὴν περίοδο τοῦ κνημοῦ. Ἔτσι θὰ κάνετε ἐπισήμως τὴν ἐμφάνισί σας ὡς μακαρίσι ντὲ Σατινὰ. Σὰς δυσαρεστῆτε αὐτὸ;

—Ναί, τὸν ἀπάντησα ἐγὼ μὲ εὐλακρῖνεια. Ὁ κόσμος μὲ τρομάζει...

—Μη φοβάστε, βελθε ὁ Γαστὸν. Δὲν ἰτάζει κανεὶς λόγους νὰ φοβάστε. Θὰ σὰς βοηθήσω ἄλλοστε κ' ἐγὼ στὴν ὑποδοχὴ τους. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ γίνετε καλά...

Τότε τὸν ρώτησα ποιοὶ ἦσαν οἱ προσκαλεσμένοι του κ' ἀπόμεινα ασπασμένη ἀκούγοντας τὰ ὀνόματά τους. Μεταξὺ αὐτῶν, ἀμνησι-λαμβανόντων ὁ πρίγκιπ Ἐρρίκος τοῦ Ἀνσέλτ, ὁ πρίγκιπ Ἀντόνιος—Ναπολέον, ἀνεψιὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὁ μέγας δοῦξ τῆς Αὐστρίας Αἰγούστας μὲ τὴ σύζυγόν του, ἡ ὁποία εἶνε ἐξαδέλφη μας, ὁ Ἰστανδὸς μεγιστὰν μαρκήσιος Ἀλόσος τῆς Σεργκίας, οἱ στρατάρχοι ντὲ Φοιὰ καὶ Παλλετιὲ καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι εὐπατρίδοι τῆς ἀνοτιῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Ἦξερα βέβαια πὼς ὁ Γαστὸν εἶχε σχέσεις καὶ μὲ βασιλεῖς ἀκόμα κ' ὅτι συχνὰ εἶχε φιλοξενεθῆ σὲ ἡγεμονικά ἀνάκτορα, μὰ τώρα πῶθ θὰ φιλοξενόσασ ἐγὼ ὅλες αὐτὲς τὶς προσκεκλημένες τριμάς.

Ἄ Γαστὸν φαίνεται, μάντεψε τις σκέψεις μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Μη σὰς θαμπώνουν τὰ ὀνόματά τους.

Μη ἀνησχετε. Ἄντὶ νὰ θαμπωθῆτε σεῖς, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τοὺς θαμπώσετε ὅλους...

Καὶ χαμογελοῦντας ἐπρόσθεσε:

—Θὰ τὸ δῆτε... Θὰ τὸ δῆτε!... Ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ γίνετε καλά. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο, ὅλα τ' ἄλλα ἀποτελοῦν δευτεροῦντα ζήτηματα.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν υγεία μου κ' ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι μὲ συγχωροῦσε κάπως, ἔπειτ' ἀπὸ τὸσων ἡμερῶν ἐγκατάλειψι ἐκ μέρους του. Νὰ εἶχε μετανοήσει τάχα γιὰ τὰ λόγια ποῦ μοῦ εἶχε πῆ κατὰ τὴν παρουσίᾳ τῶν γάμων μας καὶ γιὰ τὴν κατάνο συμπεριφορὰ του. Ποιὸς ἔξερε; Πάντως αὐτὸς οὔτε ἱπανηγυρῶ μοῦ ἔκανε γιὰ ὧ' αὐτὰ. Φανόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε ξεχάσει. Ἡ σπᾶσι του ἀπέναντί μου δὲν εἶχε βέβαια τὴν τρυφερότητα ποῦ εἶχε πρὸ τῆς θλιθερῆς φωνῆς μου μὲ τὸν Μεροσέ, μὰ δὲν ἦταν πιά εἰρωνική, οὔτε τὰ λόγια του σαρκαστικά. Μοῦ μιλοῦσε σοβαρὰ καὶ θὰ ἔλεγε ἴσως, ὅτι ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶχε κάποιον πίκρα.

Ἐγὼ πάλι προσπαθοῦσα νὰ φαίνομαι ὅσο τὸ δυνατόν πῶ ψυχρὴ κ' ἀδιάφορη μαζί του, Φοβόμουν καμμιά ἐρωτικὴ παγίδα ἐκ μέρους του, Φοβόμουν δηλαδὴ μήπως ἤθελε νὰ μ' ἐκδικηθῆ, κινώντας με νὰ τὸν ἀγαθίσω... Ἐξ ἄλλου, ἂν ἐνδιαφερόσταν γιὰ τὴν υγεία μου, δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιὰ νὰ εἶμαι καλά, στὰν θὰ ὀργόντουσαν οἱ προσκαλεσμένοι του καὶ νὰ μωρέσω νὰ τοὺς ὑποδεχτῶ.

—Καὶ τώρα, μοῦ εἶπε, ἐλάτε νὰ σὰς δεῖξω τις καινούργιες σας τουκαλέττες.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, μ' ὀδήγησε στὸ διπλὰν διαμέρισμα. Ἐμμεῖνα κατὰπληρητὴ καὶ θαμπωμένη, ἀντικρίζοντας τὸν πλοῦτο τὸν φορεμάτων, τὰ ὁποῖα μοῦ εἶχε φέρει! Ὁ! ἦσαν πραγματικῶς βιολιέττες τουκαλέττες!

Ἄ Γαστὸν, βλέποντας τὴν κατὰπληξί μου, χαμογελοῦσε ἰκανοποιημένως.

—Σὰς εἰχαριστῶ! τραίλισα ἐγὼ. Μὰ τί τις θέλατε ὅλες αὐτὲς τις τουκαλέττες; Ἐχω ἤδη τόσες!...

—Μιὰ ὀφθαί γυναῖκα, εἶπε τότε ἐκείνος, ὅσες τουκαλέττες κ' ἂν ἔχει, δὲν τῆς φτάνουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἔνα γράμμα ἀπὸ τὴν πατρίδα. Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ κύτρεκράτωρ. Τί περιεῖχε τὸ γράμμα. Γιὰ νὰ μὴ λείψι ἀπ' τὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς σου. Ὁ ὕπναρξ Βαναρὸς ἀξιωματικὸς. Πὼς πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ἡ παράδοσις τοῦ Στρασβούργου. Πὼς φέρονται οἱ γενναῖοι, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870, ὅταν οἱ Γερμανοὶ πολιορκοῦσαν τὸ Παρισι, κάποιος στρατιώτης ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ Μοζλεμβούργου, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Κι' ἐπειδὴ εἶχε καιρὸ νὰ λάβη εἰδήσεις ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του, ἄρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ μὲ λαχτάρα καὶ συγκίνησι.

Καθὼς ὅμως ἦταν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι, ἀκουσε πίσω του μιὰ ἀουνηθήσιτη κίνησι. Γύρισε τότε καὶ εἶδε ταραγμένους τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, τὸν διάδοχο καὶ τὴν ἀκούλουθία τους. Ὁ αὐτοκράτωρ, βλέποντας τὸ στρατιώτη ἔτσι τρομαγμένο καὶ τὸ γράμμα νὰ τοῦ πέφτῃ ἀπὸ τὰ χέρια, πῆγε κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε:

—Ἐ, φίλαρξο μου! Πῆρες γράμμα ἀπὸ τὴ μηρησι σου;

—Ὁχι, Μεγαλειότατε. Ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

—Ἄν δὲν ἔχει μυστικά, μοῦ τὸ δίνεις καὶ μένα νὰ τὸ διαβάσω;

Ἄ Ὁ στρατιώτης τὸδωσε κ' ὁ αὐτοκράτωρ διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Υοσερ' ἀπὸ δύο βδομάδες παντρεύουμε τὴν ἀδελφῆ σου. Ἡ ἀπουσία σου θὰ μὰς στενοχωρήσῃ ὅλους καὶ προπάντων τὴ γρηὰ σου μητέρα. Δὲν πειράζει ὅμως. Πολέμα τους Γάλλους καὶ δὸς τους νὰ καταλάβουν γιὰ νὰ κλείσουν τὰ βρωμοστόματά τους».

Ἄ Ὁ αὐτοκράτωρ ξαναῖσσε τὴν ἐπιστολὴ στὸν κάτοχό τῆς καὶ ἀναχώρησε.

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ὁ τυχερὸς στρατιώτης ἔλαβε δεκαπενθήμερη ἀδεια κ' ἔτσι μπόρεσε νὰ παρνευθῆ στὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς του.

Κατὰ τὴν ἀνακαισίτηρι τῆς Ὀριεάνης ἀπὸ τοὺς Γάλλους συνέθη τὸ ἐξῆς νόστιμο:

Ἔνας Βαναρὸς ἀξιωματικὸς ἀπὸ κείνους ποῦ ὑπηρετοῦσαν στὸ στρατὸ τῆς κατοχῆς, ἀφοῦ κόπασε ὑπερβολικά ὄλη τὴν ἡμέρα, γύρισε τὸ βράδι στὸ κατάλυμά του—στὸ σπίτι ἐνὸς ἐνταπίου Γάλλου— καὶ κοιμήθη. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ κουρασμένος, παράγγειλε στὸν ὑπηρετή του νὰ μὴν τὸν ξυπνήσῃ ὅτι κ' ἂν συνέβαινε.

Ὅταν ξυμέρωσε, ὁ στρατιώτης ἀκουσε τὰ τύματα τῶν Γερμανικῶν συνταγματῶν ποῦ ἐργάζαν ἀπὸ τὴν πόλι, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ ἐργάζαν, δὲν τόλμησε νὰ ξυπνήσῃ τὸν καιρὸ του. Ὅταν δὲ μπῆκε στὴν Ὀριεάνη ὁ Γαλλικὸς στρατὸς, τότε πιά πῆγε ὁ ἴδιος ὁ οικοδεσπότης νὰ ξυπνήσῃ τὸν ξένο του.

—Λοχαγε, σῆμα! τοῦ φωνάζει. Χῆρξ ἦσον μουταφῆρις μου.

Σήμερα εἶμαι αἰχμάλωτός μου!

—Ἀλήθεια; ρώτησε τρίβοντας τὰ μάτια του ὁ Βαναρὸς.

—Μάλιστα.

—Καλὰ λοιπὸν! ἀπαρῆθηρε ὁ ἀξιωματικὸς.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ὑπηρετή του, πρόσθεσε:

—Φρίτς! Ἄδσε, σὲ παρακαλῶ, στὸν οικοδεσπότη τὰ ξῆρη μας!

Καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ, ξανακοιμήθη.

Κατὰ τὸν ἴδιο πόλεμο, οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοὶ συμφώνησαν νὰ παραδοθῆ τὸ Στρασβούργου στὰ γερμανικά συντάγματα. Ἔνας Γερμανοὺς ἀξιωματικὸς πῆρε τότε μαζί του τέσσερες στρατιώτες καὶ πῆγε νὰ καταλάβῃ τὸ φρούριό τῆς πόλεως. Ἀλλὰ οἱ Γάλλοι στρατιώτες, 20 χιλιάδες περίπου, ἐξεμάνησαν κ' ἔνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέληξε νὰ τὸν σποτίσῃ, ἂν προχωροῦσε περισσότερο.

—Ἔνας γενναῖος πολεμιστής, ἀπάντησε ὁ Γερμανοὺς ἀξιωματικὸς, δὲν δολοφονεῖ ποτέ ἕναν ἐπίσης γενναῖο ἐχθρὸ του.

Τὰ θαρραλέα αὐτὰ λόγια φηλοτίμησαν τόσο πολὺ τὸν ἐρεθισμένο Γάλλο, ὥστε γιὰ νὰ φανῆ ἱπποτικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀντιπάλου, ἔκαμε κομμῆματα τὸ τουφέκι του.

Τὸ παράδειγμα του ἐμμήθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι Γάλλοι στρατιώτες κ' ἔτσι ὁ Γερμανοὺς ἀξιωματικὸς, προχωρώντας μαζί μὲ τοὺς τέσσερες ὀπαδοὺς τὸν ἀνάμεσα στὰ σπασμένα πῆλα, ἔφτασε μέρη τῆς ἀκραπῶλεως καὶ ζήτησε τὸ φρούριον στρατηγὸ Ὀνράξ.

Ἄ Ὀνράξ τὸν ἐδέχτηκε ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό:

—Φλε μου, σὰς συγχώρω ἀπὸ τὸ βράδι τῆς καρδιάς μου γιὰ τὴν ἡρωική σας στάσι.

Ἐφτασαν λίγα θαρραλέα λόγια σας γιὰ νὰ κἀμουν χιλιάδες Γάλλοι νὰ σπάσουν τὰ ὄπλα τους καὶ νὰ σὰς ἀφήσουν νὰ περάσετε. Ρίξτε ἕνα βλέμμα γύρω σας, καὶ θὰ δῆτε πόση καταστροφὴ προσενησθε, πέντε σέις, μέσο σὲ τόσες χιλιάδες...

